

Det er derfor allerede betænkeligt, naar Udkastet til militære Straffesager henfører enhver strafbar Handling, som er udøvet af militære under Udførelse af en Tjenesteforretning, og det synes ikke heller let at begrunde, hvorfor almindelige borgerlige Forbrydelser, begaaede af en militær, skal undergives den særlige militære Retspleje, blot fordi de er begaaede f. Eks. i et militært Sygehus eller i et anvist Kvarter. Men ialtfald forekommer det Mindretallet ganske urimeligt, at den Omstændighed, at en strafbar Handling er begaaet overfor en anden militær Person — uden at være en Tjenesteforseelse — eller ved Misbrug af Vaaben, skal medføre, at Sagens Behandling foregaar efter andre Regler end de almindelige. Herefter vilde f. Eks. et Indbrudstyveri, som en Soldat under en Orlov har begaaet ude i Byen, være at betragte som en militær Straffesag, hvis det viser sig, at den bestjaalne har været en Officer, hvad Forbryderen end ikke behøver at have haft nogen Anelse om. Og et Mord, begaaet af en Militær med et Sidevaaben, bliver alene ved Anvendelsen af dette Vaaben unddraget den almindelige borgerlige Retspleje. Udkastet gaar yderligere saa vidt i Militærpersoners Undtagelse fra de almindelige Regler, at Sager mod disse Personer „for Gade- og anden offentlig Uorden“ henføres til de militære Straffesager (§ 2 i. f.).

Den Begrænsning af den særlige militære Retspleje til militære Forseelser, som formentlig maa anses for en meget væsentlig Bestanddel af en Reform paa dette Omraade, kan saaledes ingenlunde siges at være naaet ved Flertallets Forslag. Og Hensynet til Disciplinens Opretholdelse eller noget andet militært Hensyn skønnes ikke med Føje at kunne paaberaabes derfor.

Den væsentligste Betragtning, som kunde føre til at lægge mindre Vægt paa dette Punkt, maatte antagelig være den, at Udkastets Regler om den militære Retspleje er søgt bragt i saa nær Overensstemmelse med de borgerlige Regler som

muligt, og at særlig Domsmyndigheden foreslaas overført til de almindelige Domstole. Men det maa dog her overfor erindres, at der vedbliver at bestaa betydelige Forskelligheder. Saaledes tilkommer i militære Straffesager Paatalemyndigheden de militære Myndigheder, hvorved det bliver disse, som bestemmer, om der skal foretages Undersøgelse og rejses Tiltale. Selve Undersøgelsen er ogsaa i høj Grad overladt de militære Myndigheder selv, og det Korrektiv overfor Politi- og Anklagemyndighed, som i borgerlige Sager haves ved Fordringen om Rettens Medvirken til visse over for Personen indgribende Skridt, mister her for en væsentlig Del sin Betydning, idet de almindelige Garantier med Hensyn til Beslaglæggelse, Ransagning og Fængsling ikke er ment at kunne opretholdes for militære Straffesagers Vedkommende. Hertil kommer, at det Omraade, som ved Udkastets § 2 er givet militære Straffesager, ogsaa er bestemmende for Anvendelsen af Straf uden Dom (Udkastets § 48). Der gives herved de militære Befalingsmænd en Myndighed til at afgøre rent borgerlige Forseelser arbitrært, og medens dette mulig ikke medfører nogen større Fare for uretfærdig Behandling af Mandskabet paa Grund af den Ret til altid at forlange Dom, som er hjemlet ved Udkastets § 60, skønnes det ikke uden Betænkelighed, at herefter f. Eks. en Befalingsmand, der gør sig skyldig i en Gade- eller anden offentlig Uorden, kan undrages de civile Myndigheders Behandling og Paakendelse deraf. Der skabes herved og ved de øvrige foran fremhævede Særregler en Særstilling for Militærpersoner, som i højere Grad, end det skønnes nødvendigt og naturligt, bevarer denne Stand som en Stat i Staten.

Mindretallet mener derfor, at det vilde være rigtigt at begrænse Begrebet militære Straffesager i Overensstemmelse med det anførte. Men da dette vilde volde nogen Vanskelighed af Hensyn til den gældende militære Straffelov, har vi ment at burde blive staaende ved det neden-